

Predikatie
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**
op 31 – 1 – 2007
te Vianen

Zingen: Psalm 42 : 1

Lezen : Lukas 2 : 22 - 35

Gebed

Zingen: Lofzang van Simeon : 1, 2

Geliefden, met de hulp des Heeren en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij het gedeelte dat we samen hebben gelezen uit Lukas 2 en daarvan nader het 29^e vers, waar we Gods Woord en onze tekst als volgt lezen:

“Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord; want mijn ogen hebben Uw Zaligheid gezien.”

En als aandachtspunten noem ik u:

1. Wie Simeon is
2. Wat Simeon ontvangen heeft
3. Waartoe Simeon verwaardigd wordt en
4. Waarnaar Simeon verlangen mag

Geliefden, uit ons tekstgedeelte vernemen we dat Jozef en Maria naar de tempel te Jeruzalem zijn gegaan, omdat de dagen der reiniging van Maria zijn vervuld; en omdat zij, naar de wet van Mozes, het Kindeke Jezus op de veertigste dag aan de Heere moesten voorstellen. En

hierbij moeten zij tevens de door de wet van Mozes genoemde offerande brengen: een lam ten brandoffer, of een duif ten zondoffer; tenzij ze daarvoor te arm zijn; want dan mogen het een paar tortelduiven zijn of een paar jonge duiven. En dan komt in ons tekstgedeelte Maria zo duidelijk naar voren als een mensenkind dat voor zichzelf het offer der reiniging moest brengen, omdat ze van zichzelf ónrein was. Dan blijkt Maria een mensenkind te zijn dat het dierbare bloed van Christus ook nodig heeft, om voor God rein gemaakt te worden, wát de roomse kerk er dan ook van gemaakt heeft.

En vervolgens blijkt uit ons tekstgedeelte dat Jozef en Maria tot de armen behoren, want zij kunnen dat kostbare offer niet brengen, en offeren daarom een paar duifjes. En ten derde komt zo naar voren dat de Heere Jezus, de Zone Gods, Die Zelf de wetten heeft gegeven, ónder de wet is geboren, om de wet te vervullen en om een volkomen gerechtigheid aan te brengen, voor het volk dat Hem voor de grondlegging der wereld van Zijn Vader is gegeven en dat, naar Gods vrij en soeverein welbehagen, is uitverkoren tot de eeuwige verheerlijking van Gods Naam.

Als Jozef en Maria dan met het Kindeke Jezus in de tempel komen, is daar “een mens”, zo zegt ons tekstgedeelte. Och geliefden, dat is geen bijzonder mens; want bijzondere mensen bestaan helemaal niet; immers wij mensen, u, jij en ik, hebben ons door onze zondeval in een drievoudige dood geworpen; wij zijn afgeweken van het pad des levens en we zijn stinkende geworden in Gods neusgaten. Ja, als er in ons tekstgedeelte staat: “een mens”, dan houdt dat wat in, want de mens heeft een ziel voor de eeuwigheid! En door de zondeval zal een mens eenmaal moeten sterven en verschijnen voor de Rechter van hemel en aarde, om daar weg te dragen wat is verdiend. O, mens te zijn betekent: eens gewogen te worden in de weegschaal van Gods recht en te krijgen wat, naar Gods wet en recht, als beloning ontvangen zal moeten worden; en dat kan niets anders zijn geliefden, dan de eeuwige verdoemenis in het hellevuur. O, wij mensen zullen, stuk voor stuk en hoofd voor hoofd, meemaken eenmaal voor de Rechter van hemel en aarde te staan om geoordeeld te worden. Ach, weet u, beesten hebben geen ziel, voor de beesten is dood, dood. Maar voor ons mensen is er eeuwig leven, en dat betekent ook, als we verloren gaan, eeuwige smarten. Maar hoe zal het dan met ons zijn als dat oordeel over ons uitgesproken wordt? En wie weet hoe spoedig dat zal zijn. Ach, we denken altijd dat we nog alle tijd hebben, maar niemand van ons weet dit, want het leven is een damp en de dood wenkt ieder uur. O, hoe zal het dan met ons zijn, als die Rechter van hemel en aarde ons oproept en als wij Hem dan voor het éérst ontmoeten? Dan is het voor ons kwijt, dan is het eeuwig kwijt. Want Gods ware keurlingen ontmoeten die Rechter al aan déze zijde van dood en graf, namelijk als zij in de vierschaar Gods worden gebracht, en als zij daar

in de volle beleving des harten verlóren moeten gaan; ja, Gods keurlingen leren die Rechter kennen als ze in het dodelijkst tijdsgewricht komen, en als ze niet anders kunnen uitroepen dan: “Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!” Maar geliefden, dát is tegelijkertijd het plekje waarop de Heere Jezus Christus zoen geschonken wordt als Borg en Zaligmaker, want Hij is gekomen om het verlórene te zoeken. En als u hier dus nog niets van weet, als u dit hoogstens kent uit een boekje, och, gaat dan toch de Heere vragen om u in de dadelijkheid te brengen op de afgaande weg van dat recht van Hem; gaat dan de Heere toch bedelen om in waarheid met het wederbarende werk van Hem in uw leven te komen, want die weg van Gods recht is de enige weg tot de zaligheid in de verheerlijking van Gods Naam.

Die “ene mens”, waarnaar ons tekstgedeelte verwijst, ként deze weg; want het is dan wel geen bijzonder mens, maar het is wel een mens met bijzondere, zaligmakende genade; want geliefden – o wonder der wonderen – de Heere heeft Zich van voor de grondlegging der wereld een volk uitverkoren dat Hem eens eeuwig zal verheerlijken. En de Heere zal dat volk in de tijd en in de dadelijkheid een plaats geven te midden van dat volk; ja, de Heere zal door het werk van de Heilige Geest in het leven van dat volk komen en dan zal Hij ze overladen met de zaligmakende genadegaven des Heeren. En zo’n mens staat daar nu voor ons, in die “ene mens” te Jeruzalem, die de naam Simeon draagt; een naam die betekent “de horende” of “de verwachtende”. Daarom zegt de Heilige Geest in ons tekstgedeelte: “En zie, een mens te Jeruzalem”; het is alsof de Heilige Geest wil zeggen: “Kijkt nu toch eens goed, mensen, daar gaat zo’n mens, zo’n waarachtig wederomgeboren mens, zo’n zalig gemaakt mens, zo’n waarachtig kind des Heeren.” En als de Heilige Geest zegt: “En zie”, dan is het de moeite waard om naar zo’n mens te kijken. “En zie, een mens.” Nu denkt u misschien bij uzelf: Ja, maar er waren in Jeruzalem toch veel meer mensen en daar waren misschien toch ook wel een heleboel mensen onder die “Simeon” heetten. En u hebt volkomen gelijk geliefden, maar bij de Heere gaat het altijd maar om die éne mens, die éne mens die van eeuwigheid door Hem gekend is, die éne mens die van eeuwigheid door de Heere bemind is, die éne mens van wie de naam geschreven staat in het boek des levens des Lams; bij de Heere gaat het nooit om duizenden en tienduizenden, maar het gaat er om één, om twee, of een enkele meer, de uitzonderingen daargelaten. En dan kan het niet anders of dan vragen we ons af, of zo’n mens nu nog onder ons te vinden zal zijn; zou de Heilige Geest, kijkend naar ons, ook gaan zeggen: “en zie, daar is zo’n mens als Simeon”? Wanneer wij onszelf dan met ons eerste aandachtspunt afvragen **wie Simeon is**, dan wordt er, behalve dat hij mens is, nog meer over hem verteld, want de Heilige Geest maakt ons bekend dat Simeon “rechtvaardig voor God” is. Dat zegt dus niet een méns van Simeon, maar dat zegt de Heilige Geest, en dus God Zelf, van

Simeon. God Zelf geeft er getuigenis van dat Simeon rechtvaardig voor God is. O, wat een kostelijk getuigenis is het geliefden, als de Heilige Geest dat zegt; want de Heilige Geest ziet naar het binnenste des harten, Hij kent het inwendige van een mens, Hij is de Nierenproever. En als dan van Godswege getuigd mag worden een mens, “rechtvaardig en godvrezend”, dan mag je weten dat die mens ingelijfd is in het volk des Heeren en dat hij eeuwig de drie-enige God mag grootmaken; ja, dan mag je zeker zijn van het feit dat hij uit Christus bekleed is geworden met Zijn gerechtigheid. Want Simeon was in zichzelf niet rechtvaardig voor God, o nee, hij was er door het overtuigende, ontdekkende en ontgrondende werk van de Heilige Geest achtergekomen dat hij ónrechtvaardig voor God was, dat hij een goddeloze, een helwaardige en een doemwaardige was, en dat hij slechts één plek verdiend had, en dat is in de buitenste duisternis, waar wening is en knersing der tanden. O geliefden, Simeon heeft zó meegemaakt dat hij het recht Gods moest omhelzen, en dat hij niets anders meer kon dan verlóren gaan. Maar Simeon heeft het ook mogen beleven dat hij van achter het recht die lieve Heiland en Zaligmaker geschonken kreeg en uit de weldaden Christi, met de gerechtigheid van Christus bekleed werd. O geliefden, de hoop van Simeon is niet de zandgrond van zijn eigen verdiensten, maar de hoop van Simeon is gegrond op de arbeid van Christus; en slechts uit en door Christus is hij rechtvaardig voor God, en dus is hij vaardig tot het recht van God. O, het hart van Simeon is vervuld met liefdesrecht en met rechtsliefde. Hij wilde dan ook echt niet buiten Gods recht zalig worden, hij wilde het recht des Heeren er absoluut niet aan wagen; hij had zo geleerd wat er te lezen staat in Jesaja 1:27: “Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid.” En van nature is elk mens zo’n vijand van Gods recht, een mens briest en brult daartegen, o hij praat het liefst over Gods liefde, Gods barmhartigheid, Gods genade en Gods ontferming. Maar de Heidelbergse Catechismus zegt zo volkomen getrouw naar Gods Woord, dat de Heere wel barmhartig is, maar ook rechtvárdig. O geliefden, buiten Gods recht wordt geen mens gezaligd, ook al wordt de hedendaagse godsdienst groot door dit te loochenen en door andere wegen te wijzen. Een mens die dus in waarheid door de Heilige Geest bearbeid is, wil dan ook nóóit buiten Gods recht om behouden worden, zo’n mensenkind wil nooit de verheerlijking van Gods deugden aan de kant schuiven, maar die wil alleen in een rechte weg het recht Gods billijken, toevallen en omhelzen, om het zó met de Heere eens te worden dat hij het uitschreit: “Heere, bent U met mijn doem gediend, zoek Uw eer, ik heb het verdiend.” En om onder het heilig recht, niet meer te vechten tegen het rechtvaardige vonnis Gods, maar het zondeloon te billijken. O geliefden, ziet het dan eens na in uw leven, of u die weg van Gods recht al bewandeld hebt, en of u al in waarheid verloren bent gegaan onder en door het verdoemende

en wraakoefenende recht Gods. Ja, of u dat recht Gods al werkelijk hebt mogen omhelzen, zodat ge in waarheid Christus in de armen gevallen zijt. Want weet u, ik ontmoet zo ontzettend veel mensen die ménen rechtvaardig voor God te zijn, omdat ze eens wat meegemaakt hebben in het leven; o, ze zijn eens besprongen geworden door de angsten van de hel en ze hebben eens over de grond gekropen, roepende tot de Heere om hulp en om uitredding. “En”, zo zeggen ze, “zulke indrukken van dood en eeuwigheid komen toch niet uit het eigen hart voort, dat is toch het werk des Heeren; en als de Heere zó met je begint, dan maakt Hij Zijn werk toch af en dan brengt Hij je toch in de hemel.” Maar geliefden, dezulken hebben de weg van Gods recht nog nooit ten einde toe bewandeld, want misschien zou hetgeen ze hebben meegemaakt een voorwegje kunnen zijn, misschien....; maar ze hebben de weg niet tot het einde bewandeld, en dus zijn ze nooit omgekomen met zichzelf, en hebben ze nooit Christus geschonken gekregen van achter het recht; dus zijn ze ook niet rechtvaardig voor God, omdat ze bekleed zijn geworden met de gerechtigheid Christi. O, onderzoek het dan eens hoe het met ú is, opdat ge uzelf niet zult bedriegen voor de eeuwigheid. En maakt uzelf ook niet wijs geliefden, rechtvaardig voor God te zijn, omdat u wel eens een tekst hebt ontvangen, omdat u wel eens heel gevoelig gesteld bent geweest onder de bediening van Gods Woord, omdat u wel eens kostelijk hebt kunnen kerken; want al is dat groot hoor, het is Christus niet; en alleen in Christus bent u rechtvaardig voor God. Simeon is rechtvaardig voor God, dat wordt bij God vandaan getuigd; maar bent ú dan ook rechtvaardig voor God? En als u dat niet bent, dan bent u verdoemelijk voor God. O, ik weet wel, dat klinkt erg hard, maar ik moet u eerlijk behandelen, want het is van tweeën één: Of u bent rechtvaardig voor God, óf u bent verdoemelijk voor God; en een tussenweg, een tussenpad, een derde weg is er niet, ook al probeert de godsdienst tot de huidige dag zo'n derde weg neer te leggen. Daarom, vraagt u toch ernstig af, hoe het met u is. Ja, wat wens ik u toch toe, door alle eigen zandgronden tot de zaligheid heen te zakken; wat bid ik toch dat u alles wat u zichzelf onder de voeten hebt gelegd, zult kwijtraken, opdat ge Christus in waarheid zult leren benodigen, en opdat ge leert bidden en smeken om Hem in een weg van recht geschonken te krijgen; en om met de hemelse Bruidegom verenigd te worden, want alleen door de Persoonsvereniging met Hem zijt ge in waarheid rechtvaardig voor God!

Simeon ís rechtvaardig voor God. Maar als we antwoord moeten geven op de vraag wie Simeon is, dan moeten we nog meer zeggen, want er staat in ons tekstgedeelte óók dat Simeon “godvrezend” is, als een Job en een Cornelius. Bij Simeon vinden we dus die kinderlijke Godsvreze; bij hem vinden we het diepe ontzag voor het Wezen Dat eeuwig te prijzen is; en bij hem bestuurt het Woord des Heeren zijn dagelijkse gang, zodat hij telkens

aan de Heere vraagt: “Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?” en hij, van stap tot stap, voorzichtiglijk wandelt, in de praktijk van het leven. Nu moeten we goed in de gaten houden geliefden, dat geen mens godvrezend kan zijn als hij niet door God gerechtvaardigd is, want de Godsvreze, de ware Godsvreze is een vrucht van het rechtvaardigmakende werk des Geestes. Immers, een kwade boom kan geen goede vruchten voortbrengen. Een mens moet dus eerst van nieuws geboren zijn door het wederbarende werk des Geestes, alvorens hij de goede vrucht van de Godsvreze kan openbaren. Daarom ziet de Heere altijd naar de méns, Hij ziet naar Abel, naar de persoon en dan pas naar zijn offer. De Heere ziet eerst naar Abel en dáárom neemt Hij het offer van hem aan, want hij was een gekende des Heeren die het wederbarende werk des Geestes had leren kennen; maar Kaïn en zijn offer ziet de Heere niet aan, want Kaïn was een vreemdeling van dat ware werk des Geestes. O geliefden, het blijkt toch zo duidelijk uit Gods Woord dat een onwederomgeboren mens nimmer godvrezend kan zijn en nimmer vruchten kan voortbrengen waar de Heere blij mee is. Och, in onze donkere tijd hoor je de meest verschrikkelijke dingen vertellen, en dan zijn er leraars die beweren dat je helemaal niet gerechtvaardigd hoeft te zijn in de vierschaar Gods, om eens eeuwig de hemelse heerlijkheid te kunnen betreden. Maar geliefden, waar staat dat toch in Gods Woord? Waar lezen we dat toch? Waar vernemen we dat een goddeloos mensenkind goede vruchten kan dragen? Toch nergens! En natuurlijk, aan de levensboom van een waarachtig kind des Heeren kunnen wel eens heel weinig vruchten te vinden zijn, maar nooit: geen vruchten, want de Heere Zelf zorgt dat daar vruchten zijn uit de verdiensten van de Heere Jezus Christus alleen.

Simeon heeft zichzelf leren kennen als een wormenkoning, een madenzak, een gevleesde duivel, zo schrijft vader Smijtegelt ergens neer; Simeon weet van zichzelf dat hij voor God niet kan bestaan, maar door het wederbarende werk Gods is hij tot een pronkstuk geworden; hij is rechtvaardig gemaakt én godvrezend, uit en door Christus. Maar waar zullen we die in onze tijd nog kunnen vinden? Vroeger kon je zeggen: “Daar woont een kind van God, en daar woont een kind van God, en daar kun je er een vinden”; vroeger in de dorpen en steden had je soms straat aan straat gekenden des Heeren wonen. Maar waarheen moeten we nu wijzen?, waar moeten we nu heen?; waar vinden we nog van die kleintjes die zichzelf hebben leren kennen als vijanden des Heeren, maar die door het waarachtige werk des Heeren zijn gerechtvaardigd en vervuld met de ware Godsvreze, zodat ze wijken van het kwaad, zodat ze liefhebben wat God liefheeft en haten wat God haat? En hoe is het dan met ú?

Simeon is rechtvaardig en godvrezend. Och geliefden, wat gun ik het u met mijn hele hart om op Simeon te gelijken, wat gun ik het u als u mist wat Simeon heeft, om ware jaloersheid te

leren kennen aangaande Simeon; om te gaan bedelen en smeken tot de Heere: “Heere, mag ik dat toch ook gaan kennen, mag ik toch waarachtig rechtvaardig en godvrezend worden?”

Nu staat er nog meer van Simeon opgetekend in ons tekstgedeelte geliefden, want Simeon is ook een verwachtend mens; och, dat geeft zijn naam al aan, nietwaar? Maar wát verwacht die man? Want een mens kan heel wat verwachten; en zo is het ook bij ons, we kunnen veel verwachten nu het nieuwe jaar begonnen is, we kunnen verwachting hebben van onze studie, van ons bedrijf, van ons prille huwelijksleven. En we kunnen verwachting hebben om in de hemel te komen. Maar waar is die verwachting op gegrond? Och, dan moeten we eerlijk zeggen: Meestal op onze eigen gevoelens, op onze eigen gedachten en op onze eigen inschattingen. Maar dan moeten we er maar op rekenen dat we daarmee volkomen vastlopen. Want de Heere leert Zijn Kerk op aarde dat de verwachtingen die zij heeft van en uit zichzelf, verloren zullen gaan. Verwachten kun je namelijk alleen dát, wat GóD je te verwachten geeft; gegronde verwachting berust slechts op de toezegging van de Heere; daarom lezen we in Psalm 119 : 25: “Gedenk aan ’t woord, gespróken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven.” En dus geldt van alle ware verwachting dat deze uit de mond des Heeren moet zijn vernomen. Och, kijkt dan toch uw leven eens na, en toetst dan toch uw verwachtingen eens; heeft de Heere daarover in waarheid tot u gesproken, zodat u kunt zeggen: “Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord”? Er zijn zoveel mensen die concluderen een heleboel, die maken zogenaamde sluitredenen, en zeggen dan: “Ja, maar dit is er in mijn leven gebeurd en dat is er in mijn leven gebeurd en daar ken ik ook wat van. Dus komt het voor de eeuwigheid vast allemaal wel goed met mij.” Maar de stem des Heeren hebben ze nog nooit vernomen, en ze hebben nog nooit uit de mond des Heeren gehoord waarop ze in waarheid verwáchten mogen. Och, laat u dan toch niets wijsmaken door de gedachtenspinsels van uzelf, want dan is uw hoop slechts een huis der spinnenkop en die zal weggevaagd worden.

Simeon heeft ware verwachting, want de Heere Zelf heeft hem een belofte gegeven; en Simeon heeft daardoor de verwachting dat hij “de vertroosting Israëls” zal zien in zijn aardse leven. O, Simeon verwacht geen aardse zaken, maar hij is verwachtende “de vertroosting Israëls”, en dus de Zaligmaker, de Heiland, de Verlosser. En daarin was Simeon zo onderscheiden van de andere Joodse mensen; want er was wel verwachting bij Israël in die tijd, maar men verwachtte een Messias die hen bevrijden zou van de Romeinse onderdrukkers en die hen tot grote glorie zou brengen, zoals in de tijd van David en van Salomo. Maar Simeon verwacht “de vertroosting Israëls”, hij ziet uit naar Hém Die hem waarachtig vertroosten kan, want geliefden, Simeon moest vertróóst worden. En weet u waarom? Omdat hij alle dagen verdrietig over de aarde ging, want hij had zo leren kennen wie hij in zichzelf

was. Simeon was er bevindelijk achtergebracht dat er uit hem geen goed zou zijn in der eeuwigheid; hij heeft beleefd dat hij enkel zonde is en enkel zonde doet. Hij heeft het als het ware met Paulus leren kennen: “Het goede, dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik; ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?” O geliefden, Simeon zat elke dag te wenen, te smeken en te bedelen om vergeving en om de hulp des Heeren, want het was weer niets met hem en het werd ook niets meer met hem. Maar geliefden, komt u dat nu bekend voor? En kent u dan al in waarheid die droefheid over de zonde? Niet omdat u dit in een boekje hebt gelezen, maar praktisch, bevindelijk?

En Simeon heeft niet alleen tranen geschreid toen de Heere hem in het begin, door de Heilige Geest, kwam te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, en toen hij er zo achter kwam tegen een rechtvaardig en heilig God gezondigd te hebben; maar na ontvangen genade moest Simeon nog veel bitterder tranen wenen vanwege zijn zonde, want toen kwam hij erachter dat hij ook tegen een goeddoend en liefhebbend God had gezondigd, en dat snijdt nog veel dieper, geliefden. Wat hoop ik toch, dat u dit kennen mag, want als het stondeke der minne aanbreekt, dan gaat een mens die droefheid over de zonde leren kennen; en dan gaat een mens, door het werk des Geestes, húnkeren naar “de vertroosting Israëls”, Die Zijn leven zal uitgieten aan het vloekhout van Golgotha, Die de toerne Gods zal uitblussen in Zijn dierbaar hartenbloed, Die de zonde zal verzoenen en de schuld zal betalen, en Die de weg zal openbreken tot Gods Vaderhart. O, dezulken leren roepen, meer dan het hijgend hert der jacht ontkomen, schreeuwt naar het genot van de frisse waterstromen: “Geef mij Jezus, of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.” En zij wachten sterker op die “ vertroosting Israëls”, “dan wachters op den morgen, den morgen, ach, wanneer?” O geliefden, is dit dan al praktijk in uw leven? Want dat zal niet gemist worden bij het ware werk Gods.

Maar ik moet u nog meer vertellen op de vraag wie Simeon is. Want er staat in ons tekstgedeelte dat de Heilige Geest óp hem was. Och, natuurlijk was de Heilige Geest ín hem, want het wederbarende werk is het werk van de Heilige Geest; maar de Heilige Geest was ook óp hem. En dat betekent dat Simeon niet alleen rechtvaardig en godvrezend is, verwachtende “de vertroosting Israëls”, maar dat hij deel heeft aan de buitengewone gaven des Geestes - zoals de vroegere Godsmannen - waardoor hij van Godswege is aangesteld om Gods Woord te bedienen en om Gods Woord te spreken. Zoals op de pinksterdag de Heilige Geest óp mensen wordt uitgestort, als teken dat Hij ín mensen is gekomen, zo staat er ook in ons tekstgedeelte dat de Heilige Geest óp Simeon is. Simeon mag zichzelf dan ook een dienstknecht des Heeren noemen, hij heeft de gave van de profetie ontvangen en hij mag met de mensen spreken over “de vertroosting Israëls”, over de verwachting van Gods ware

kinderen. En rekt u er maar op dat Simeon dat ook gedaan heeft; want als een mensenkind, tot in onze tijd toe, geroepen en uitgezonden wordt om Gods Woord te bedienen, o dan kan hij dat nooit laten; dan moet hij, waar dat ook maar mogelijk is, en zolang als dat mogelijk is, spreken over de Heere, over het werk des Heeren, over de bedoeling des Heeren en over de komst van die Zaligmaker en Heiland. O, dan moet dat Woord des Heeren uitgaan, in alle getrouwheid, maar ook in alle scherpte; want dat Woord moet éérlijk bediend worden. Och geliefden, wat moeten we dan zeggen dat er in onze tijd zo weinig van die getrouwe dienstknechten zijn waar de Heilige Geest op is. O, we hebben wel mensen die zich knecht noemen, maar van wie de Heere zegt: “Ik heb hen niet gezonden, noch hun bevel gegeven, noch tot hen gesproken.” O, er gaan wat zogenaamde dienaren uit die de Heilige Geest missen en óp wie de Heilige Geest dus niet is.

Simeon mag weten dat de Heilige Geest op hem is. En weet u **wat Simeon ontvangen heeft**, aldus ons tweede aandachtspunt? Simeon heeft een Goddelijke openbaring ontvangen dat hij de dood niet zien zal alvorens hij de Christus des Heeren heeft gezien. Kostelijk, nietwaar geliefden?: zo’n Goddelijke openbaring. En nu staat er zo in het bijzonder bij: “Góddelijke openbaring.” Want de Heilige Geest heeft die openbaring geschonken. De duivel kan namelijk ook openbaringen schenken, en er zijn wat mensen die openbaringen ontvangen, maar die het onderscheid niet weten te maken waar die openbaring vandaan komt, en die zich dus verlaten op een openbaring van de duivel, die zich daaraan vastklampen, en die daardoor menen dat het goed is met hen voor tijd en eeuwigheid. O, dan komen ze er voor Gods rechterstoel te laat achter dat het geen Góddelijke openbaring was, maar een duivelse openbaring. Moet u maar eens lezen in Gods Woord; als de wanhopige koning Saul bij de waarzegster te Endor vraagt naar Samuël, dan komt Samuël als het ware op, uit de diepte van de hel. Dan zegt Samuël dat Saul nog de volgende dag bij hem zal zijn. Dan zou Samuël dus in de hél zijn.... Maar dat kan toch niet? Samuël is toch een waarachtig kind Gods en een waarachtige knecht Gods? Ziet u, hoe de duivel Saul daar die openbaring heeft gegeven?

Maar Simeon heeft een Góddelijke openbaring, een openbaring bij God vandaan, een openbaring door het werk Gods. Ja, door het eenzijdige Godswerk. En daardoor mag Simeon zo zeker weten, dat hij met zijn lichamelijke ogen die Zaligmaker zien zal nog voor hij sterven zal. O, met zijn geestelijke ogen heeft hij die Zaligmaker allang gezien, zoals een Jakob, een David en een Jesaja; maar nu, nu mag hij die Aanbiddelijke, die Schoonste der mensenkinderen, aan Wie álles gans begeerlijk is, in zijn armen gaan sluiten. Hij zal die Heiland en Verlosser mogen gaan aanschouwen alvorens hij in het graf zal nederdalen.

Och geliefden, tegenwoordig kun je horen dat mensen overal wat voor hebben; ze hebben een tekst hiervoor en een tekst daarvoor, en de Heere is hen daarmee voorgekomen; maar is het allemaal wel van God? Och, niet zelden moeten mensen een zogenaamde halve bekering aanvullen met zulke profeetachtigheid.

Maar Simeon heeft de waarachtige openbaring van de Heilige Geest ontvangen dat hij den Christus des Heeren zien zál. En dan zegt de Heere in ons tekstgedeelte: “den Christus des Hééren.” O, niet èèn Christus, maar dé Christus des Heeren; dat is dus de Christus Die bij God vandaan zal komen, omdat Hij door God de Vader verordineerd is en met de Heilige Geest gezalfd is tot de hoogste Profeet en Leraar, tot de enige Hogepriester en tot de eeuwige Koning, zo zegt zondag 12. O Hem, Hem zal Simeon mogen zien, Die Zichzelf in de Raad des Vredes beschikbaar heeft gesteld om de deugden Gods te verheerlijken en om dat uitverkoren volk te gaan zaligmaken; o, Hem zal Simeon mogen zien, dé Allerliefste en Allerdierbaarste. Geliefden, wat een belofte, zo kostelijk, zo groot. Maar als de Heere zo'n belofte geeft, dan komt de duivel daar altijd op af, dan komt daar altijd aanvechting op af, dan komen daar altijd bestrijdingen op af, en wie weet hoe lang Simeon met die belofte heeft rondgelopen zónder de vervulling ervan. O, als de Heeren zo'n belofte geeft, dan wordt die altijd bestreden, dan komt een mens daardoor altijd in de schuddingen en in de slingeringen, want het werk Gods komt altijd op de zeef, dat wordt altijd beproefd, en het lijkt altijd onmogelijk te worden dat het woord des Heeren wordt vervuld, want de Heere werkt altijd uit, dat het bij dat volk niet meer kan; maar juist als het bij dat volk niet meer kan, kan het bij de Heere wél, want als het bij de mens onmogelijk is, blijkt het bij God mogelijk te zijn. Daarom zijn bestrijdingen van het werk Gods ook kentekenen van het ware werk Gods. O, de godsdienst heeft meestentijds geen last van bestrijdingen, want die kan altijd geloven, die kan het altijd bezien, die kan altijd met het hoofd in de wolken lopen, maar Gods volk loopt vaak met het hoofd in de gebreken, en Gods volk moet niet zelden zeggen: “Zou God Zijn genâ vergeten? Nooit meer van ontferming weten?” Om te bedelen met Psalm 119:88: “Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond Uw trouwe hulp.” Want dat volk, zo zegt Openbaring 7:14, komt uit de grote verdrukking, dat volk hoort uit de mond des Heeren: “Strijdt om in te gaan”; dat volk heeft altijd te vechten tegen de satan, het oude vlees, de wereld, en niet zelden tegen de godsdienst. En als de Heere niet voor dat volk zou strijden, o, dan zouden ze dag aan dag onder liggen. Maar geliefden, wordt dit dan al bij u gevonden? En mag u aan het einde van uw aardse leven belijden dat u in de kracht des Heeren de goede strijd hebt gestreden? Ja, mag u belijden alles te zijn kwijtgeraakt, maar door de hulp, de nabijheid en het werk des Heeren uitzicht te hebben op de eeuwige verheerlijking van Gods Naam?

Och geliefden, heden ten dage geeft de godsdienst de toon aan en worden er honderdduizenden met een leugen in de rechterhand weggezonden naar de eeuwige verdoemenis. Want tegen dezulken, die Christus niet in waarheid kennen, zal de Rechter van hemel en aarde zeggen: “Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is”; om eeuwige smarten te lijden. En wat zou het verschrikkelijk zijn als dat ook u in de oren zou klinken, terwijl u vanavond nog hier bent en u nog onder de rechte bediening van Gods Woord zit. O, ziet het dan toch na.

We willen nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 72 en daarvan het 7^e zangvers:

Nooddruftigen zal Hij verschonen;
Aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen gâ,
Als hen geweld en list bestrijden,
Al gaat het nog zo hoog;
Hun bloed, hun tranen, en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.

Dan komt Simeon door de Heilige Geest in de tempel. En dan vraagt u misschien direct aan me: “Zou hij ook in de tempel gekomen zijn als de Heilige Geest hem daartoe niet had aangezet?” Och geliefden, Simeon wordt eigenlijk in één adem genoemd met Anna; en van Anna lezen we dat ze dag en nacht in de tempel is. En zo is het ook met Simeon; want weet u, als de Heere in je leven komt, dan word je nauw verbonden aan de inzettingen en de ordinantiën Gods; en dan durf en kun je je plaats niet meer leeg laten in Gods huis, dan moet je zijn waar Gods Woord wordt bediend. Kinderen Gods worden kerkelijke mensen. “Ja maar”, zegt u dan direct, “komen die mensen dan altijd in de kerk?” Och geliefden, dat willen ze wel graag, maar soms worden ze verplicht om ónkerkelijke mensen te worden; want ze kunnen niet meer zitten onder een valse bediening van Gods Woord, ze kunnen niet meer bij die leugenaars kerken, ze kunnen het niet meer verdragen als de ere Gods wordt aangerand, omdat daar dingen in de Naam des Heeren verkondigd worden die niet naar Gods Woord en Gods eeuwig blijvend Getuigenis zijn, en dan moeten ze wel thuis blijven om een preek te lezen.

Simeon kwam getrouw in de tempel; maar op dát ogenblik wilde hij daar vermoedelijk niet heengaan; want de Heilige Geest dringt hem om naar de tempel te gaan. En wat is het groot, als je door de Heilige Geest in het huis Gods komt, als je dus gedrongen wordt om je onder de bediening van Gods Woord te zetten. “Ja maar”, zo vraagt u misschien, “hoe weet je dat dan?” Wel geliefden, als de Heilige Geest je dringt om onder de bediening van Gods Woord te gaan zitten, dan komt de duivel erop af, want die weet precies wat er gaat spelen, en dat probeert hij te voorkomen. O, dan kan het, voordat je eindelijk naar de kerk bent gegaan, enorm spoken en stormen in je leven; dan komt er van alles op af, zodat je soms op het punt komt te staan om maar thuis te blijven. Dat zal echter niet kunnen, want de Heilige Geest wil je daar in dat huis des Heeren hebben. Och, vraagt u eens af, hoe u nu vanavond hierheen gekomen bent en hoe het dus bij u was. Mocht er iets zijn van de drang van de Heilige Geest, omdat Hij u hier vanavond wilde hebben? Och, we moeten het maar eerlijk zeggen, nietwaar: zoveel mensen gaan geesteloos naar de kerk, zitten geesteloos onder de bediening van Gods Woord, en gaan ook weer geesteloos naar huis. Maar als er in waarheid een mensenkind, door het werk van de Heilige Geest, een plekje zoekt in Gods huis, o, dan wordt het ook waar wat er staat in Psalm 65:8: “Waar Gij Uw voetstap zet, daar druipt het al van vet. Het woeste veld vangt zelfs die droppen.”

Nu kon Simeon het niet bekijken waarom hij naar de tempel moest. Maar daar komt hij gauw genoeg achter, geliefden, want als hij de tempel binnenkomt, o, dan mogen we met ons derde aandachtspunt gaan zien **waartoe Simeon verwaardigd wordt**. Want dan schenkt de Heilige Geest hem daar open geloofsogen, en dan ziet hij een Jozef en een Maria de tempel binnenkomen. Ja, dan ziet hij het Kindeke Jezus. O, en dan weet hij het: Dát is de Zone Gods, Dát is de Heiland, Dát is de Verlosser, Dát is “de vertroosting Israëls.” En dan staat er geschreven: “En hij nam Hetzelve in zijn armen, en loofde God.” Och geliefden, die andere mensen in de tempel hebben Jozef en Maria ook gezien met het Kindeke Jezus op hun armen, maar die hebben er niets bijzonders in gezien, want daar heb je geloofsogen voor nodig, daar heb je de Heilige Geest voor nodig. O, de Heere Jezus is zo volkomen verborgen voor ons mensen, tenzij de Heilige Geest onze zielsogen voor Hem komt te openen. En vergeet u niet, Simeon had het al eerder meegemaakt dat de Zaligmaker aan hem werd geopenbaard, dat die Zaligmaker aan hem werd geschónken, en dat hij die Zaligmaker in zijn geloofsarmen mocht nemen. En nu, geliefden, nu mag Simeon het meemaken dat hij die lieve Heiland, Die hem al geschonken is, aan het hart mag drukken, dat hij die lieve Heiland mag omhélzen, dat hij die lieve Heiland in stilte mag aanbidden en dat hij God mag gaan loven. O, wat is het dan toch duidelijk dat de schenking van de Heere Jezus altijd voorafgaat aan de aanneming. De Heere

Jezus heeft het zo duidelijk gezegd: “Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit den hemel niet gegeven is.” Och, in onze donkere tijd wordt dit zo vaak vergeten; en je kunt regelmatig lezen dat men opgeroepen wordt om de Heere Jezus aan te nemen, om de Heere Jezus te omhelzen; maar deze Koning moet je van Isrels God geschonken worden. En om Hem in de armen te vallen, moet je de weg van Gods recht bewandeld hebben; en pas wanneer je in Zijn armen weggesmolten bent, zul je Hem mogen aannemen en mogen omhelzen.

O, Simeon kent Christus met zijn ziel en heeft Hem gezien met zijn geloofsoog; en nu, o nu mag hij Hem aan zijn hart drukken, Hem Die op Zijn kleed en op Zijn dij heeft staan: “Koning der koningen en Heere der heren.” En dan eindigt Simeon door God in God, want het is op dat moment alles uit God en tot God en vol van God. En dat is altijd de vrucht als Gods volk verwaardigd wordt om Christus in de armen te vallen en om Christus aan het hart te drukken. Want dan gaan ze God loven. Dan wordt waar wat de Heere in Jesaja 43: 21 zegt: “Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.” Dan gaat Simeon dus niet vertellen over zijn bekering, dan gaat hij het dus niet hebben over zijn afsnijding en over zijn verloren gaan; maar, met Christus in de armen, gaat hij Góð loven, want dat is het doel van alle genadewerk Gods! O, Simeon mag daar in de tempel de voorsmaken beleven van wat hij nu al eeuwig aan het doen is, namelijk: Góð loven. Och geliefden, rekent er maar op dat Simeon daar in zielsverheuging heeft gestaan; rekent er maar op dat die man zichzelf kwijt is geweest en boven het stof is geraakt. Simeon kan daar nu, met Christus in de armen, onze tekstwoorden uitspreken en zeggen: “Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord; want mijn ogen hebben Uw Zaligheid gezien.” Och, dan komt u er met ons vierde aandachtspunt achter **waarnaar Simeon verlangen mag**, want dan zegt hij met de kanttekenaren: “Heere, laat los van dit ellendig leven; Heere, hoef ik alstublieft niet meer verder te zondigen; Heere, verlos me toch hieruit, opdat ik U eeuwig mag grootmaken.” Ja, dezulken leren de woorden van Datheen zo kennen uit Psalm 42: “Heere, wanneer komt die dag dat ik toch bij U mag wezen en zien Uw aanschijn geprezen?” O, die Simeon staat daar met de Vredevorst in zijn armen, en hij heeft in en door die Vredevorst vrede met God, en dan kan hij het uitsmecken: “Heere, laat me toch in vrede heengaan, om de lofprijzing van Uw Naam storeloos te beoefenen.” Ziet u, wanneer nu een mens in vrede kan heengaan, geliefden? Ziet u wanneer een mens niet benauwd is voor dood en graf en hel? Dat is als hij met de Zaligmaker in zijn armen staat, als Christus hem geschonken is in een weg van recht en als hij zich kwijt wordt in die Verlosser en Heiland. O, wat is die Simeon toch een gelukkige man. Ach geliefden, hoe is het dan toch met ú? Hoe is het dan toch met jóu?

Kennen we daar dan iets van? Mogen we al op Simeon lijken? Weten we ervan wat het is om verslonden te zijn in en door die allerliefste Heiland en Zaligmaker? Ja, is er ook bij ons een hunkeren om verlost te worden van het lichaam der zonde, om bevrijd te worden van ons eigen ik, om God eeuwig te loven en te prijzen? Want dáár gaat het Gods volk altijd om, om God groot te maken.

Och geliefden, dan moet ik eraan denken hoe talloze mensen op een grafsteen schrijven: “Hier rust in vrede”. Maar ons tekstgedeelte maakt zo duidelijk dat alleen Gods volk, uit en door die Vredevorst, vrede heeft met God, en in vrede rust in een door Christus geheiligd graf. Och, neemt dan de vraag eens mee of u op uw grafsteen zal mogen schrijven “Hier rust in vrede”, omdat u in die Vredevorst bent weggesmolten.

Och, Simeon maakt zo duidelijk wat er gekend moet worden door u en door jou en door mij, want hij zegt: “mijn ogen hebben Uw Zaligheid gezien.” Hoort u dat hij niet zegt: “mijn ogen hebben mijn zaligheid gezien.” Want hij zegt: “mijn ogen hebben *Uw* zaligheid gezien”; dus de zaligheid van de Zaligmáker. En wat is nu de zaligheid van de Zaligmaker? O geliefden, dat is het verheerlijken van Gód, dat is het prijzen van Gods Naam, dat is het grootmaken van Gods deugden, dat is het redden en verlossen van Gods volk, dat is het veranderen van God als een verterend Vuur in een eeuwige Liefdegloed voor de gekenden des Heeren; dat is van een wrekend Rechter een verzoend Vader maken voor allen van wie de namen gegraveerd staan in de beide handpalmen des Heeren.

O, dan ziet Simeon in gedachten Golgotha, want daar zal Christus de deugden Gods op het hoogst verheerlijken, daar zal Hij de zonde verzoenen, daar zal Hij de schuld van dat volk betalen, daar zal Hij zelfs afdalen tot in de diepte van de hel, opdat God bevredigd zal worden door God de Zoon, en opdat er een weg zal zijn tot de eeuwige roem van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Dát is immers de zaligheid van Christus. En de zaligheid van Simeon is nu besloten in de zaligheid van Christus. O, Simeon mag zien dat zijn zaligheid vastligt in de zaligheid van Christus. En gelukkig maar, want als die zaligheid in Simeons handen gelegd zou zijn, dan zou hij die zaligheid verzondigd en verbeurd hebben; maar zijn zaligheid is de zaligheid van de Zaligmaker, en daardoor ligt die vast in Christus, want niemand kan Gods volk uit Christus' handen roven. O, Simeon mag weten: zijn zaligheid ligt voor eeuwig vast in Gods raad, in Gods Zoon, in de zaligheid van de Zaligmaker. O, Simeon wijst aan wat hij gezien heeft met zijn ogen, namelijk: de zaligheid van de Zaligmaker. En dat zal gezien móeten worden geliefden, wil het wel met u en jou zijn voor de eeuwigheid. En als u daar een vreemdeling van bent, o, dan moet u er maar op rekenen dat er gaat gebeuren wat we in Gods Woord lezen, namelijk dat ge voor de voeten des Heeren zult worden doodgeslagen. Daarom

roep ik u zo ernstig toe: “Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven?”

O, onbekeerden onder ons, onverzoend met God zijt ge hier gekomen; en als God het niet verhoedt, dan gaat ge onverzoend naar huis, om misschien wel als een onverzoende te sterven.

O, dan weet ge het nu: Christus te missen, is álles te missen, is eenmaal eeuwig God te moeten vloeken in de smarten van de hel. O onbekeerden, laat u toch waarschuwen en smeekt de Heere toch om in uw leven te komen.

En bekommerden onder ons, ach, wat hebt ge uzelf leren kennen in uw walgelijkheid, verdoemelijkheid en toekomstloosheid bij God. Maar wat hebt ge ook die Zaligmaker aangewezen en aangeprezen gekregen. Och, dan hebt ge misschien al veel van Christus leren kennen en al veel van Christus gezien; maar wat weet ge toch goed dat dit Christus Zélf niet is, want Christus moet je geschonken worden van Isrels God van achter het recht. O bekommerden, vraagt dan toch de Heere om door te komen trekken, om u op dat plekje te brengen waar ge alles kwijt zijt, en alles verloren is, voor eeuwig verloren, maar waar ge die Zaligmaker zult mogen ontvangen, om uzelf in Hem kwijt te raken, en om in Hem opgelost te worden, en te zeggen: “Mijn Liefste, mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne.”

En volk des Heeren, ach wat vindt ge uw leven terug in het leven van een Simeon; o, wat hebt ge het mee kunnen maken in gedachten en het ogenblik misschien weer opnieuw beleefd waarop ge met die Zaligmaker in uw armen mocht staan, waarop ge uzelf mocht kwijtraken en mocht wegsmelten in de liefde van Christus en in de liefde tot Christus. Maar volk, wat komt ge erachter hoe vaak het donker is en hoe vaak ge niets meer bekijken kunt, ja dat ge zo aangevochten kunt worden dat ge het gevoel hebt uzelf in alles te hebben bedrogen. Maar volk, ziet dan maar op Hem in Wie uw zaligheid vastligt, en Die Zijn werk zal voleinden en u brengen zal op dat plekje waar ge de ontvangen kroon aan Zijn voeten moogt nederwerpen, en Hem eeuwig en volmaakt zult mogen grootmaken. O volk, smeekt er maar om en bedelt er maar om, om verlost te mogen worden uit dit aardse leven van zondigen, van te kort, van altijd maar weer missen en kwijt zijn; teneinde eeuwig God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest te roemen en te prijzen. En omdat het vastligt in Christus, hoeft u er nooit aan te twijfelen.

Och, schenke de Heere ons dan Hem te verhogen en te verheerlijken, nu en tot in eeuwigheid. Amen.

Zingen: Psalm 73 : 12

'k Zal dan gedurig bij U zijn,
In al mijn noden, angst en pijn;
U al mijn liefde waardig schatten,
Wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten.
Gij zult mij leiden door Uw raad,
O God, mijn heil, mijn Toeverlaat,
En mij, hiertoe door U bereid,
Opnemen in Uw heerlijkheid.